

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ H, 2/ B**, oboch bývajúcich v S a zastúpeným JUDr. J K, advokátom so sídlom v K, proti žalovaným **1/ A**, bývajúcemu v S, **2/ M**, bývajúcemu v S, **3/ K**, bývajúcemu v S, **4/ S**, bývajúcemu v S, **5/ J**, bývajúcemu v H, **6/ R**, bývajúcemu v S, P, **7/ M**, bývajúcemu v S, zastúpených JUDr. M G, advokátom so sídlom v S, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 2 C 47/2005, o dovolaní žalovaných 1/ až 7/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. októbra 2007 sp. zn. 3 Co 62/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom zo 6. februára 2007 č.k. 2 C 47/2005-160 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) domáhali náhrady škody titulom bolestného podľa bodového ohodnotenia ošetrojúceho lekára a svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 415, § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie vo veci samej založil na závere, že v konaní neboli preukázané dva základné predpoklady zodpovednosti za škodu a súd nemal preukázaný protiprávny úkon žalovaných 1/, 2/, 4/ a 6/ a ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaných a vzniknutou škodou. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcov spoločne a nerozdielne zaviazal zaplatiť žalovaným 1/ až 4/, 6/, 7/ trovy konania vo výške 29 138,- Sk na účet právneho zástupcu žalovaných do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 142 ods. 1 O.s.p.), žalovanému 5/ právo na ich náhradu nepriznal pre ich neuplatnenie a žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne

nahradiť trovy štátu vo výške 253,- Sk na účet Okresného súdu Stará Ľubovňa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 148 ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Prešove rozsudkom z 10. októbra 2007 sp. zn. 3 Co 62/2007 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby i vo výroku o trovách štátu potvrdil s odôvodnením, že súd prvého stupňa vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, tieto dôkazy správne vyhodnotil a s jeho právnymi závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Vo výroku o trovách konania medzi žalobcami a žalovanými 1/ až 4/, 6/, 7/ rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal (§ 220 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že u žalobcov sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania žalovaným, ktoré videl najmä v okolnostiach prípadu (žalobkyňa pri incidente 20. apríla 2002 na predmetný pozemok vstupovala ako jeho vlastníčka a jej nasledujúce konanie súviselo s ochranou jej vlastníctva) a v osobných i majetkových pomeroch žalobcov (sú dôchodcami). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení § 150 O.s.p.

Proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, podali dovolanie žalovaní 1/ až 7/, poukazujúc na ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Uviedli, že sa nemôžu stotožniť s právnym názorom odvolacieho súdu, pokiaľ zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, nakoľko mali za to, že predmetnom sporu nebola ochrana vlastníckeho práva žalobcov, ale krivé obvinenie žalovaných zo skutku, ktorého sa voči žalobcom nedopustili. Uviedli, že konanie žalobkyne je v rozpore s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, nakoľko vedie voči žalovaným viacero trestných oznámení, súdnych i priestupkových konaní a svojím správaním sama zadáva príčinu súdnych konaní.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných 1/ až 7/ uviedli, že dovolanie nespĺňa ani jednu z dovolacích podmienok uvedených v ustanoveniach § 237 a nasl. O.s.p. a navrhli dovolanie v celom rozsahu zamietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie

smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolatelia v prejednávanej veci napadli dovoláním výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania. Ich dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, ale má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolatelia v prejednávanej veci napadli dovoláním výrok o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. v takomto prípade vylučuje prípustnosť dovolania.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom vadou uvedenou v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania

podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolatelia v danej veci nenamietali vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a procesné vady tejto povahy nevyšli najavo ani v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Dovolatelia v dovolaní namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konanie v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny

predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z hľadiska dovolateľmi tvrdenej existencii tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie žalovaných 1/ až 7/ odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ až 7/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalobcom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 14. marca 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: